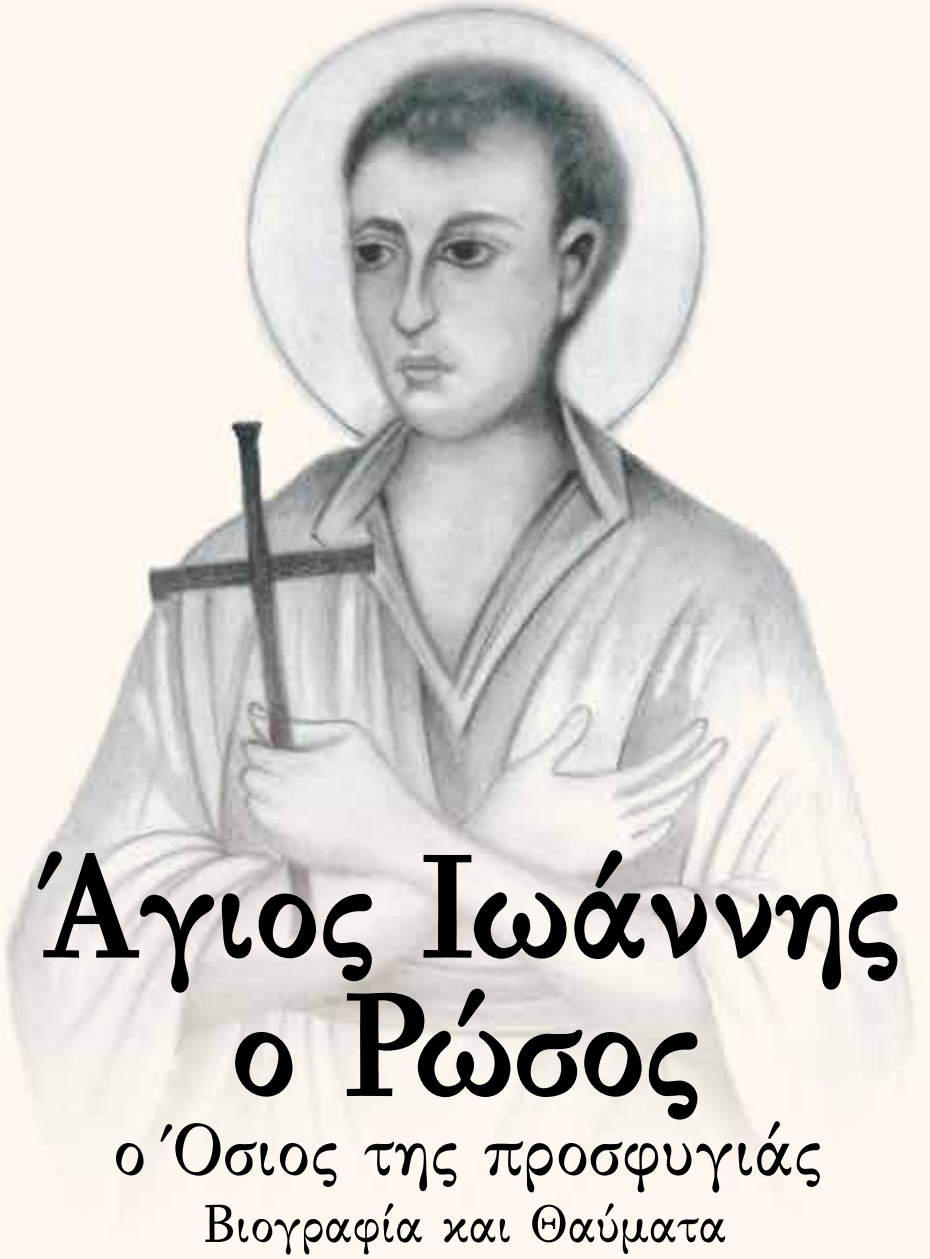

ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος

ο Όσιος της προσφυγιάς
Βιογραφία και Θαύματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

ΤΙΤΛΟΣ: Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος, ο Όσιος της προσφυγιάς
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρθα Πατλάκουτζα
ΣΕΙΡΑ: Βιογραφία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΟΥ: Σωτήρης Καραγιαννάκης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μάρθα Πατλάκουτζα
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-89-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2025

ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΡΩΣΟΣ,
Ο ΟΣΙΟΣ
ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΤΙΑΣ

Εκδόσεις Έξη

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2025

*Ἄγιε τοῦ Θεοῦ,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν*

Λίγα λόγια από τη συγγραφέα

Οι Άγιοι της Ορθοδοξίας μεσιτεύουν για όλους τους χριστιανούς προς τον Θεό. Είναι ενάρτεοι και δίκαιοι, και στην εικόνα τους βλέπουμε την εικόνα Του, ενώ μέσα από τους βίους τους βλέπουμε να επαναλαμβάνεται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο η ζωή του Χριστού.

Ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος είναι ένας Άγιος που μέσα από μια ζωή γεμάτη δυσκολίες και άσκηση έφτασε τον Χριστό. Δεν το επιδίωξε να γίνει Άγιος. Αυτό που είχε ποθήσει ήταν να γίνει οικείος της αγάπης του Θεού με την ταπεινή ζωή του.

Στην αρχαία ελληνική το επίθετο «όσιος» σημαίνει αυτός που είναι αφιερωμένος στον Θεό. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία «Όσιοι» αποκαλούνται οι μοναχοί και οι μοναχές που νηλεημένα αρνήθηκαν κάθε κοσμική απόλαυση και αφοσιώθηκαν ψυχή τε και σώματι στον Θεό. Δεν πέρασαν από το μαρτύριο του αίματος και του σωματικού πόνου,

όπως οι μάρτυρες, αλλά πέρασαν το μαρτύριο της συνειδήσεως, και έτσι έγιναν και αυτοί Άγιοι.

Το Ορθόδοξο Αγιολόγιο της Εκκλησίας με τον όρο «Όσιοι» δεν κάνει κάποια διάκριση μεταξύ της αξίας των Αγίων και των Οσίων, αλλά δείχνει ότι οι συγκεκριμένοι Άγιοι ήταν μοναχοί ή ασκητές.

Το 2024 συμπληρώθηκαν εκατό χρόνια από την άφιξη του ιερού σκηνώματος του Αγίου Ιωάννη του Ρώσου στη γη της Εύβοιας. Τη συγκεκριμένη χρονιά είχα την ευλογία να ασχοληθώ με τη συγγραφή του βίου του κι έτσι να γράψω το βιβλίο αυτό.

Το παρόν πόνημα δεν αποτελεί μία θεολογική διδακτορική διατριβή, αλλά μία μυθιστορηματική βιογραφική προσέγγιση με τη χρήση της ταπεινής μου συγγραφικής οπτικής και με απόλυτο σεβασμό προς τον θαυμαστό βίο του Οσίου Ιωάννη του Ρώσου, που παρά τις δυσκολίες, τις κακουχίες και την αιχμαλωσία δεν έχασε ούτε την πίστη του, ούτε την αγάπη του προς τον Θεό. Δεν θύμωσε, ούτε μίσησε τον Τούρκο αφέντη του, γιατί αφέντη του είχε μόνο τον Κύριο.

Με τον δικό του τρόπο ασκήτεψε. Ζούσε ως σκλάβος χωρίς σκλαβιά, εθελοντικά φτωχός, ως ασήμαντος, ντυμένος με κουρελιασμένα ρούχα,

ήταν υπάκουος, αλλά σταθερός στην αγία Ορθόδοξη χριστιανική του πίστη, έχοντας συνεχώς το «Slava tebie, Bozhie» (Δόξα σε σένα, Θεέ) στα χείλη του.

Είχε επιλέξει να είναι ελεύθερος στο πνεύμα μέσα από την προσευχή. Έκανε τον στάβλο του σκήτη, όπου προσευχόταν και έψαλλε. Είχε αδιάλειπτη επικοινωνία με τον Κύριό του, τον Ιησού Χριστό, στα χέρια του οποίου άφηνε όχι μόνο τους πόνους και τα βάσανά του, αλλά και τη ζωή του ολόκληρη. Ο ταπεινός στάβλος έλαμπε, ήταν γεμάτος φως, όπως και η ψυχή του.

Το παράδειγμα της ζωής του μας δείχνει τον τρόπο με τον οποίο ένας άνθρωπος γίνεται να είναι πραγματικά ελεύθερος. Η ψυχή του ήταν γεμάτη ηρεμία και πίστη. Είχε την αγάπη του Θεού, γιατί και ο ίδιος είχε τον Θεό μέσα του.

Ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος βάδισε στον δρόμο του μαρτυρίου. Έζησε μία εν Χριστώ ζωή σε μια εποχή που οι συνθήκες ήταν σκληρές για τους χριστιανούς. Ο Κύριος δεν τον εγκατέλειψε. Του έδωσε τα δώρα της Θείας Χάριτος Του: τη δύναμη, την υπομονή και την παρηγοριά, τον βράβευσε με τη Χάρη της θαυματουργίας και τον δόξασε ενώπιον αγγέλων και ανθρώπων, χριστιανών και αλλόθρησκων.

Σε όλες τις σελίδες του βιβλίου, ως την κοίμησή του, χρησιμοποιώ το όνομά του, Ιωάννης, χωρίς την προσφώνηση Όσιος ή Άγιος, εξαιτίας της ταπεινότητας που εξέπεμπε ο βίος του. Μόνο στα κεφάλαια που αναφέρονται σε γεγονότα μετά την κοίμησή του χρησιμοποιώ το επίθετο «Όσιος».

Σημαντικές πηγές για τη συγγραφή αυτού του βιβλίου αποτέλεσαν τα βιβλία: «*Βίος και Ασματική Ακολουθία του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Ιωάννου του Νέου Ομολογητού του Ρώσου του εν Προκοπίου της Καππαδοκίας ενασκήσαντος*», «*Ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος*» του Μητροπολίτου Χαλκίδος Χρυσοστόμου και «*Βίος και Νέα Θαύματα του Ιωάννου του Ρώσου*» του πρωτοπρεσβυτέρου ιερέως Ιωάννη Βερνέζου, που χωρίς τις ανεκτίμητες πληροφορίες τους δεν θα ήταν δυνατή η συγγραφή αυτού του πονήματος.

«*Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ*»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ρωσία, Γενάρης 1690.....	19
Παιδικά και νεανικά χρόνια.....	35
Υπηρετώντας στον στρατό του Τσάρου.....	51
Πολεμώντας για τη Ρωσία και την Ορθοδοξία.....	67
Στο σκλαβοπάζαρο της Κωνσταντινούπολης.....	91
Στο Προκόπι Καππαδοκίας.....	115
Βασανιστήρια.....	135
Στον στάβλο του Αγά.....	165
Ευλογία του Θεού.....	207
Το πρώτο θαύμα.....	227
Η κοίμηση του Οσίου 27 Μαΐου 1730.....	247
Θείο όραμα.....	259
Το μετά θάνατον μαρτύριο.....	271
Θαύματα του Οσίου στην Καππαδοκία.....	283
Στον δρόμο της προσφυγιάς.....	301
Νέο Προκόπι Ευβοίας.....	321
Αγιοκατάταξη.....	329
Σύγχρονα Θαύματα.....	333
«Σε πέντε ημέρες θα είσαι καλά».....	337
Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης.....	341
Ο άπιστος γιατρός.....	353

Ο Βασιλάκης.....	359
Το εξιτήριο το υπογράφει όχι γιατρός, αλλά ένας Άγιος.....	363
Σήκω πάνω, Γιωργάκη.....	367
Άγιε μου, με μισείς;.....	371
Ακρομεγαλία.....	375
Παιδάκι στην Ιστιαία.....	379
Φανέρωση του Οσίου στο Βασιλικό Χαλκίδας.....	383
Σώζει πλοίο στη Βόρεια Θάλασσα.....	387
Ένα μπαστούνι!.....	391
Συγκύπτουσα.....	395
Μάνα πεινώ...!.....	397
Να δεχθείς την κρανιοτομή!.....	401
Θαυματουργικές παρεμβάσεις.....	405
Παρουσία του Αγίου στη Σερβία το 1999.....	407
«Δεν έχει σημασία».....	409
Σώζει το Νέο Προκόπι τον Αύγουστο του 2021.....	413
Το «σπιτάκι» του Οσίου Ιωάννη του Ρώσου στη Φινλανδία.....	419
Μονή Οσίου Ιωάννη του Ρώσου στη Ρουμανία.....	421
Υπάρχει Θεός!.....	423
Αλλαγή αμφίων.....	427
Λευκά Άμφια.....	433
Το δεξί χέρι του Οσίου.....	435
Επίλογος.....	437
Παρακλητικός Κανών Οσίου Ιωάννου του Ρώσου.....	439

Εκ γης ο καλέσας σε, προς ουρανίους Μονάς, τηρεί
και μετά θάνατον αδιαλώβητον, το σκήνος σου Όσιε.
Συ γαρ εν τη Ασία, ως αιχμάλωτος ήχθης, ένθα και
ωκειώθης, τω Χριστώ, Ιωάννη. Αυτόν ουν ικέτευε, σω-
θήναι τας ψυχάς ημών.

(Απολυτίκιο Οσίου Ιωάννου)

Τω Ιωάννη οι πιστοί νυν προσδράμωμεν, οι εν δει-
νοίς και συμφοραίς, και προσπέσωμεν, εν ευσέβεια
κράζοντες, εκ βάθους ψυχής· Όσιε, βοήθησον, εφ'
ημίν σοις ικέταις, πρόφθασον και λύτρωσαι της πα-
ρούσης ανάγκης· μη παραβλέψης δέησιν οικτράν των
προσφευγόντων τη σκέπη σου, Άγιε.

(Οσίου Ιωάννου του Ρώσου
Παρακλητικός Κανών, Έχος δ',
Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ)

Τους συναθροισθέντας τω σω ναώ, αοράτων πάντας, ορατών τε επιβουλής, ημάς τυραννούντων, δεόμεθα ρυσθήναι, υπό την σην αιγίδα, θερμώς προσφεύγοντας.

Τα πεπυρωμένα βέλη εχθρού, βροτοκτόνου, πάτερ, απομάκρυνον αφ' ημών, ταις προς την Τριάδα, θερμαίς σου ικεσίαις, όπως ρυσθέντες τούτων, σε μεγαλύνωμεν.

Τον αστέρα πάντες τον φαεινόν, τον εκ Προκοπίου, απαστράφαντα νοητώς, οσίων το κλέος, και Καππαδόκων δόξαν, τον θείον Ιωάννην, ύμνοις τιμήσωμεν.

Αίτησαι ειρήνην παρά Θεού, πνευμάτων γαλήνην, μέχρι τέλους υπομονήν, ψυχών σωτηρίαν, ημίν τοις σοις ικέταις, τοις ευφημούσι πόθω τα σα θαυμάσια.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η Δωδεκάς, οι Άγιοι Πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Ἦχος β' (Ὅτε εκ του ξύλου)

Δεύτε προσκυνήσωμεν, πιστοί, και μετ' ευλαβείας και πόθου κατασπαζόμενοι, λείψανον περίσεπτον και πανυπέρτιμον, Ιωάννου θεόφρονος, αγνίσωμεν χείλη, όμματα και μέτωπα, και ικετεύσωμεν, όπως και ημάς αξιώση, τέλους σωτηρίου και θείου, ταις αυτού προς Κύριον δεήσεσιν.

(Μεγαλυνάρια Οσίου Ιωάννου)

*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος,
καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν,
καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος.*

Ῥωσία Γενάρης 1690

Ἡ πνοή του παγωμένου αέρα κύλησε ανεμπόδιστη στη χιονισμένη στέπα. Αμέτρητες νιφάδες πήραν να στροβιλίζονται με χάρη στον γκρίζο ουρανό, που απαγόρευε κάθε χαρά και κίνηση. Μονάχα ένα γεράκι τόλμησε να πετάξει. Στην αρχή φαινόταν να το σκέφτεται για λίγο, μα δειλά-δειλά άπλωσε τις φτερούγες του, που είχαν ντυθεί λευκές από το χιόνι. Έκανε μερικές βόλτες κι έπειτα, σαν να σκεφτόταν τη θλίψη της ζωής που αντίκριζε κάτω στη γη, στις φτωχικές αχυρένιες χαμοκέλες πλάι στην ακροποταμιά, έβγαλε ένα τσιριχτό κρώξιμο. Φτερούγισε για ένα λεπτό ακόμη δυνατά κι έπειτα πέταξε μακριά στον γκρίζο ορίζοντα.

Ο Θεός είχε ξημερώσει την ημέρα για όλα τα

πλάσματά Του στη γη των Κοζάκων*, όπου πλούτος και φτώχεια πορεύονταν αντάμα. Σπίτια φτωχικά, καμωμένα από άχυρο και λάσπη, μαύρα από την κάπνα στο εσωτερικό, υψώνονταν αντάμα με τα πέτρινα επιβλητικά αρχοντικά. Σε όλα, όμως, ένα ήταν κοινό: η προσευχή και η αγάπη για τον Θεό.

Ο Κύριος νοιαζόταν για όλα τα πλάσματά Του και χαιρόταν που στην κοιμισμένη πολιτεία ζούσαν άνθρωποι που βράδιαζαν και ξημέρωναν με προσευχή και πίστη. Ήταν αλήθεια πως στις φτωχικές χαμοκέλες, αλλά και στα λιγοστά αρχοντόσπιτα, ο Λόγος του Θεού έδινε το τέμπο σε κάθε στιγμή της ζωής τους.

Τα φώτα του δρόμου είχαν μόλις σβήσει, αφήνοντας να ξεπροβάλει ένα μουντό γκριζο ξημέρωμα. Από τις καμινάδες πήραν να βγαίνουν λευκά σύννεφα καπνού και στους παγωμένους πλακό-

---

* Ανατολικά του ποταμού Δνείπερου, στην περιοχή της σημερινής Μαριούπολης, ζούσαν οι Κοζάκοι. Ένας κατεξοχίν ανατολικός Σλάβος Ορθόδοξος Χριστιανός λαός με καταγωγή από την ποντιακή-κασπική στέπα της ανατολικής Ουκρανίας και της νότιας Ρωσίας. Ιστορικά, ήταν ένας ημινομαδικός και ημι-στρατιωτικοποιημένος λαός, στον οποίο, ενώ βρισκόταν υπό την ονομαστική επικυριαρχία διάφορων κρατών της Ανατολικής Ευρώπης εκείνη την εποχή, επιτρεπόταν μεγάλος βαθμός αυτοδιοίκησης ως αντάλλαγμα για τη στρατιωτική θητεία. Αν και πολυάριθμες γλωσσικές και θρησκευτικές ομάδες συγκεντρώθηκαν για να σχηματίσουν τους Κοζάκους, οι περισσότεροι από αυτούς συνενώθηκαν και έγιναν ανατολικοί Ορθόδοξοι Χριστιανοί.

στρωτους δρόμους πχούσε το τρίζιμο κάποιας περαστικής άμαξας. Τα παράθυρα σε όλες τις πλινθόκτιστες κατοικίες με τις επίπεδες στέγες και τις καπνοδόχους σαν χωνιά παρέμεναν ερμητικά κλειστά, σκοτεινά, καθώς κανένας δεν φαινόταν πρόθυμος να αφήσει τη ζεστασιά που χάριζαν οι μάλλινες κουβέρτες μες στο καταχείμωνο. Όμως έπρεπε μια ακόμα μέρα να αρχινήσει. Τα ζωντανά στα μαντριά ήθελαν να φάνε. Όλοι είχαν κι από έναν σκοπό να επιτελέσουν.

Έτσι, άντρες, γυναίκες και παιδιά άφησαν τελικά τα στρώματά τους και ετοιμάστηκαν. Με ένα «δόξα τω Θεώ» στα χείλη και έναν σταυρό ξεκίνησε εκείνη η μέρα του 1690. Λεπτό προς λεπτό η ζωή σε εκείνο το χωριό, κοντά στην κοίτη του ποταμού Δνείπερου, πήρε να ζωηρεύει. Οι άνθρωποι πήραν να ξεμυτούν από όλες τις γωνιές. Άλλοι βάδιζαν με τα πόδια, άλλοι πάνω σε άλογα ή πάνω σε αραμπάδες που τριζοβολούσαν αργά.

Η καμπάνα της εκκλησίας χτύπησε θλιβερά. Το απομεσήμερο θα είχαν κηδεία.

Πόσο βαθιά παγώνει η γη τον χειμώνα; αναρωτήθηκε μια γριούλα και το μυαλό της πήγε στον γερο-Μαξίμ, που άφησε τα εγκόσμια.

Στο κάτασπρο καλντερίμι μια γυναίκα, τυλιγμένη με μια μάλλινη εσάρπα και ένα πλεχτό τσεμπέ-

ρι δεμένο σφικτά στο κεφάλι, έκανε τον σταυρό της κι άνοιξε το θήμα της αγκομακώντας. Είχε να κάνει το χρέος της. Είχε έρθει η ώρα να βοηθήσει τον ερχομό μιας ακόμα ψυχής σε τούτον τον κόσμο.

«Βάλε το χέρι σου, Παναγιά μου», ικέτεψε ψιθυριστά η γριά μαμή. Τα χρόνια της πάνω στη γη τής είχαν διδάξει πως η ζωή και ο θάνατος πάντοτε θ' αντάμωναν στις πιο απρόβλεπτες στιγμές, φέρνοντας χαρές, μα και πίκρες.

Στον διάβα της απάντησε άντρες νεαρούς, μα και κάποιας ηλικίας, που τη χαιρέτησαν με ευγένεια. Στον τόπο τους έδειχναν πάντα σεβασμό στους μεγαλύτερους και τηρούσαν τις παραδόσεις και τα έθιμα που τους υπαγόρευε η Ορθόδοξη χριστιανική τους πίστη. Εκείνη κατέβασε για λίγο το μάλλινο κεφαλομάντηλο και συνέχισε να βαδίζει σαν σκούνα σε θαλασσοταραχή.

Φτάνοντας στην τελευταία αχυρένια καλύβα, στην άκρη του χωριού, σήκωσε το ευγενικό της βλέμμα στον ουρανό και προσευχήθηκε στον Κύριό της να τους συντρέξει στο θαύμα της ζωής. Ξερόβηξε και χτύπησε με χέρι σταθερό την ξύλινη πόρτα. Μια κυρά τής άνοιξε γρήγορα και πέρασε μέσα. Στη μικρή καλύβα είχαν μαζευτεί γυναίκες που βοηθούσαν στο νοικοκυριό της ετοιμόγεννης.

«Κύριε, ελέησον ημάς. Βοήθειά μας!» ψιθύρισαν τα χείλη τους και με χαμηλωμένα τα βλέμματα άνοιξαν έναν διάδρομο για να περάσει η γριά μαμή.

Δίχως να χάσει χρόνο εκείνη, έδωσε τ' αυστηρά παραγγέλματά της και το πρώτο κλάμα σκόρπισε χαρά στις ψυχές της οικογένειας του νεογέννητου. Ωστόσο, τον πρώτο λόγο είχε ο Θεός, που έδειξε την ευλογία Του με τον δικό Του τρόπο, χαρίζοντας σε εκείνη τη φαμελιά έναν γιο ευλογημένο και φωτισμένο.

«Αγόρι», φώναξε η τροφαντή μαμή στον πατέρα, που είχε πέσει στα γόνατα και προσευχόταν στην Παναγιά να λυτερώσει γρήγορα τη γυναίκα του.

Ο άντρας έκανε ακόμα μια μετάνοια και τον σταυρό του. Βαστώντας με το ζόρι τα δάκρυα χαράς, ξεστόμισε με φωνή γεμάτη συγκίνηση:

«Κυρα-Βασίλεβνα, σε ευχαριστούμε πολύ. Από 'δώ και πέρα θα μνημονεύουμε και το δικό σου όνομα στις προσευχές μας».

«Δόξα τω Θεώ. Η Παναγιά με αζίωσε», μурμούρισε ταπεινά η γριά μαμή.

Και τα βλέμματα όλων στράφηκαν στην εικόνα της Θεοτόκου που τους κοίταζε από ψηλά στο εικονοστάσι. Σε εκείνη την κάμαρα, οι γυναίκες και

ο άντρας ένιωσαν μικροί κι ασήμαντοι μπροστά στο θαύμα της ζωής με το οποίο τους είχε ευλογήσει η Χάρη Της.

Όλοι οι Ρώσοι έδειχναν μεγάλη ευλάβεια στην Παναγία, «τη Βασίλισσα των Ουρανών», όπως συνήθιζαν ν' αποκαλούν τη «Μπτέρα του Θεού». Γιατί, όπως στη φυσική ζωή ενός ανθρώπου, η μορφή της μπτέρας του με την τρυφερή και γεμάτη αγάπη όψη της είναι έτοιμη να συγχωρήσει και τις χειρότερες παρεκτροπές, έτσι ακριβώς ένιωθαν και οι Ρώσοι, πως η πρεσβεία της Μπτέρας του Θεού προς τον Υιόν Της θα κέρδιζε τελικά τη συχώρεση για όλες τις αμαρτίες και τα λάθη τους.

Η φλόγα στο καντίλι τρεμόπαιξε για λίγο και στο τέλος δυνάμωσε, φωτίζοντας το εικονοστάσι πάνω από την κούνια του νεογέννητου.

«Ιβάν», ψιθύρισαν τα τρεμάμενα χείλη της μάνας του, που πιάνοντας με τα χέρια της το νεογέννητο, το βλέμμα της πλημμύρισε από αγάπη και τα γαλανά της μάτια βούρκωσαν.

Ο κύρης της τής χάιδεψε τα ιδρωμένα ξανθά μαλλιά της και τη φίλησε στοργικά στο μέτωπο. Ο Θεός τούς αξίωσε να σφραγίσουν την αγάπη τους για πάντα. Χαμήλωσε το βλέμμα κι εκείνος, δείχνοντας απόλυτα σύμφωνος με την επιλογή του ονόματος της γυναίκας του.

Και το όνομα αυτού θα ήταν Ιωάννης*, όπως ο πιστός μαθητής του Χριστού, ο μόνος από τους Δώδεκα Αποστόλους που δεν εγκατέλειψε τον Σωτήρα την ώρα του Πάθους Του και είχε σταθεί πιστά στον σταυρό, όταν ο Σωτήρας τον έκανε φύλακα της Μητέρας Του.

Εκεί στον νότο, όπου τα άλογα έτρεχαν ελεύθερα, πήρε την πρώτη του ανάσα και μεγάλωσε το ξανθόμαλλο αγόρι που έμελλε να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους Αγίους της Ορθόδοξης χριστιανικής πίστης. Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος.

Σε εκείνη τη γη, οι άνθρωποι ζούσαν σε ταραγμένους καιρούς. Ολόγυρά τους η φωτιά του πολέμου караδοκούσε να καταστρέψει τη γαλήνη τους. Μάταια ο ρωσικός στρατός πάλευε να σταθεροποιήσει τα νότια σύνορα. Τάταροι και Οθωμανοί διεκδικούσαν τη γη τους.

Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος

ο Όσιος της προσφυγιάς

Βιογραφία και Θαύματα

Στην παγωμένη στέπα της Ρωσίας, εκεί όπου ο ουρανός αγγίζει τη γη, γεννιέται ένα παιδί με μάτια καθαρά σαν το φως και ψυχή που διψά για τον Θεό. Ο Ιωάννης μεγαλώνει με λιτότητα και προσευχή, ώσπου, στα δεκαεπτά του, οδηγείται αιχμάλωτος στο Προκόπι της Καππαδοκίας. Εκεί, ο στάβλος του αγά, χωρίς στέγη ελπίδας, μα γεμάτος ουρανό, γίνεται το ταπεινό του καταφύγιο. Το άχυρο προσκυνητάρι.

Κάθε νύχτα, προσευχή. Κάθε ανάσα, ύμνος. Κάθε σιωπή, θαύμα. Δεν λύγισε. Δεν πικράθηκε. Δεν ζήτησε τίποτα. Με κουρέλια στα γόνατα και φλόγα στα χείλη, έκανε το σκοτάδι φως.

Και έφυγε όπως έζησε: ήσυχα, άγια, ευλογημένα. Μα δεν έσβησε. Ο λόγος του, η παρουσία του, η Χάρη του, τα αναρίθμητα θαύματά του. Όλοι γίνονται μάρτυρες του ανέλπιστου.

Από την Καππαδοκία στην Εύβοια, από τον πόνο στην ελπίδα. Η ψυχή του Αγίου Ιωάννη περνά στις καρδιές των πιστών, δεν ανήκει μόνο στο παρελθόν. Ανήκει σε όσους ποθούν φως. Και σε όσους τολμούν να ελπίζουν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

B10004

ISBN 978-618-5713-89-8

9 786185 713898